

Arrest

nr. 229 073 van 20 november 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. VAN ISTERDAEL
Terninckstraat 13/C1
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 20 maart 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 februari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 maart 2019 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. VAN ISTERDAEL en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster vraagt op 18 september 2009 een visum lang verblijf aan als au pair bij de Belgische ambassade te Kameroen. Dit wordt haar van ambtswege afgeleverd door de diplomatieke post.

1.2. Op 9 november 2009 komt verzoekster aan in het Rijk. Zij krijgt een A-kaart op 9 januari 2010, verlengd tot 30 januari 2011.

1.3. Op 9 februari 2012 wenst verzoekster een verklaring tot wettelijke samenwoning af te leggen met dhr. D. Op 8 juni 2013 dient verzoekster een aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart in, in functie van dhr. D. Op 15 januari 2014 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.4. Op 5 februari 2018 beslist de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen tot vernietiging van de wettelijke samenwoning wegens schijnrelatie.

1.5. Op 6 februari 2019 beslist de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten

Mevrouw

Naam: M. (...)

Voor naam: T. C. (...)

Geboortedatum: 08.11.1984

Geboorteplaats: Nkolbisson Yde II

Nationaliteit: Kameroen

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenaquis ten volle toepassen.

- tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten.*

Binnen 30 dagen na de kennisgeving / uiterlijk op

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van het hieronder genoemd artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Art. 74/20 §§2 en 3: §2 Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf. Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. §3 De minister of zijn gemachtigde geeft de vreemdeling van wie het verblijf met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2 is geweigerd of ingetrokken het bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene vroeg op 18.09.2009 een visum lang verblijf aan als au pair bij de Belgische Ambassade te Yaounde in Kameroen. Dit visum werd haar van ambtswege afgeleverd door de diplomatieke post. Op 09.11.2009 kwam zij aan in het Rijk. Zij verkreeg een A kaart op 19.01.10, verlengd tot 30.01.11.

Ongeveer een jaar later op 09/02/2012 ging zij een verklaring van wettelijke samenwoning aan de met Belgische onderdaan D. W. (...) die 28 jaar ouder is dan zij. In functie van Dhr. D. (...) diende de betrokkene op dezelfde datum een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Haar aanvraag werd geweigerd met een bevel om het grondgebied te verlaten op 05.08.2012, haar betekend op 09.08.2012. zij ging hertegen in beroep en werd onder bijlage 35 gesteld van

06.12.12 tot 06.06.13. Zij diende nog een tweede aanvraag tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in op 28.06.2013. Zij werd, als een gevolg van deze laatste procedure, op 15.01.2014 in het bezit gesteld van een F-kaart.

De wettelijke samenwoning werd op 30.09.2016 in onderlinge overeenstemming stopgezet. Naar aanleiding daarvan deed de dienst vreemdelingenzaken een socio-economisch onderzoek in het kader van artikel 42ter, §1, alinea 4 van de wet van 15.12.1980. Het verblijfsrecht werd niet beëindigd omwille van het beëindigen van de samenwoning.

Het vonnis uitgesproken door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 05.02.2018 (rolnummer 17/6037/A) vernietigde echter deze wettelijke samenwoning als strijdig met de Belgische en internationale openbare orde. De rechter was van oordeel dat deze wettelijke samenwoning er in hoofde van de betrokkene enkel op gericht was om het verblijfsrechtelijk voordeel verbonden aan de staat van wettelijke samenwonende te bekomen. Het beschikkend gedeelte van dit vonnis werd overgeschreven in de registers op 07.04.2018.

Hieruit volgt dat de betrokkene de Belgische procedures tot gezinshereniging misbruikt gezien zij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een Belgische onderdaan. Haar frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit bovengenoemd vonnis. Gezien door het vonnis de wettelijke samenwoning ex tunc vernietigd werd was zij nooit een familielid van een burger van de Unie en heeft haar verblijfsrecht nooit bestaan. Betrokkenes verblijfsrecht was met andere woorden van bij aanvang aangetast door bedrog en kon op geen enkel ogenblik als rechtmatig worden beschouwd. Daar waar zij bij het onderzoek van de dienst vreemdelingenzaken in 2016 bij de beëindiging van de samenwoning nog beschouwd werd als een familielid van een Belg, is heden duidelijk dat zij dit recht nooit heeft genoten.

In het kader van een onderzoek naar het eventuele behouden van het verblijfsrecht in toepassing van art. 74/20 §2 van de wet van 15.12.1980 werd betrokkene op 12.10.2018 uitgenodigd (d.m.v. aangetekende zending, in overeenstemming met artikel 62 §2 van dezelfde wet) om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan zij het nodig acht dat de DVZ er kennis van heeft teneinde de situatie correct in te schatten. Naar aanleiding hiervan legde zij volgende stukken voor:

- Bewijsstuk 1 Curriculum Vitae van betrokkene
- Bewijsstuk 2 Huurovereenkomst onbepaalde duur
- Bewijsstuk 3 Eerste blad infobrochure VDAB opleiding verkoop-mode en kopie info over IBO contract
- Bewijsstuk 4 Brief Korfine nv opvragen huurwaarborg over te maken
- Bewijsstuk 5 Proximus overeenkomst Tuttipus pack
- Bewijsstuk 6 Inschrijvingsfiche CVO Turnhout, Nederlands dd.04/02/2010
- Bewijsstuk 7 Brief afleeren van SIS-kaart dd.00/03/2012
- Bewijsstuk 8 Verklaring Lidmaatschap De VoorZorg te Hoboken dd.20/06/2013
- Bewijsstuk 9 Getuigschrift opleiding Verkoper mode-artikelen dd.20/04/2015
- Bewijsstuk 10 Voorlopig attest Rijksdienst voor Jaarlijkse Vakantie dd. 22/04/2015
- Bewijsstuk 11 Brief afleveren ticket restaurant-kaart dd. 01/11/2015
- Bewijsstuk 12 Brief Rode Kruis, bevestiging maandelijkse steun van 10 euro dd. 08/01/2016
- Bewijsstuk 13 Brief BNP Paribas: overdracht dossier naar Antwerpen-Meir dd. 05/02/2016
- Bewijsstuk 14 Toetredingsformulier tot de werkloosheidsverzekering BNP Paribas dd. 08/02/2016
- Bewijsstuk 15 Brief BPost bevestiging inschrijving voor de verhuisdienst dd. 21/11/2016
- Bewijsstuk 16 Bijzondere voorwaarden huurwaarborg & kapitalisatie dd. 30/11/2016
- Bewijsstuk 17 Aanslagbiljet belasting aanslagjaar 2014 voor haarzelf en Dhr. D. (...) dd. 22/12/2016
- Bewijsstuk 18 Kopie arbeidsovereenkomst dd.05/03/2017
- Bewijsstuk 19 Bijvoegsel contract H&M dd. 05/03/2017
- Bewijsstuk 20 E-mailbericht van (...)@yahoo.com dd. 03/11/2018
- Bewijsstuk 21 E-mailbericht van A. M. (...) + kopie E+ kaart dd. 07/11/2018
- Bewijsstuk 22 Brief opgesteld door N. S. C. (...) dd. 11/11/2018
- Bewijsstuk 23 Loonbrief juni, juli, september, oktober, 2018 dd. 27/07/2018
- Bewijsstuk 24 Voorstel vereenvoudigde belastingaangifte 2017/2018 + formulier niet akkoord (niet ingevuld)
- Bewijsstuk 25 Brief van DVZ mbt onderzoek in kader van art. 42ter§1, al 4

De betrokkene heeft geen documenten voorgelegd die haar familiale banden in het land van herkomst illustreren. Volgens de getuigenis van mevrouw N. (...) zou zij wees zijn sinds de leeftijd van vijf jaar had. Dit neemt niet weg dat zijn geen andere familieleden zou hebben in haar land van herkomst. Zij

heeft anderzijds ook geen bewijzen voorgelegd van een liefdesrelatie of andere hechte familiale banden in België. Uit het administratief dossier en rijksregister blijken geen gezinsbanden in België. Er is met andere woorden geen enkele aanwijzing dat deze beslissing haar recht op familieleven schendt of de hogere rechten van het kind schendt of een duurzame liefdesrelatie bemoeilijkt. Er zijn geen indicaties dat de familiale banden in België hechter zijn dan die in het land van herkomst.

Uit het administratief dossier (voorgelegde arbeidsovereenkomsten, curriculum vitae, voorlopig attest Rijksdienst voor jaarlijkse vakantie. Toetredingsformulier tot de werkloosheidsverzekering PNB Paribas en loonbrieven) blijkt dat de betrokkene tewerkgesteld is bij H&M sedert 20/04/2015. Echter moet worden opgemerkt dat de betrokkene uitsluitend vrij de toegang gekregen heeft tot de Belgische arbeidsmarkt dankzij de door haar gepleegde fraude. Als familielid van een Belg was zij immers vrijgesteld van de verplichting voor EU onderdanen om arbeid te verrichten met een arbeidskaart. Het voornoemde vonnis stelt dat zij nooit een familielid van een Belg geweest is. Als een gevolg is haar tewerkstelling een direct gevolg van de fraude en kan dus niet weerhouden worden als een voldoende element om het frauduleus verkregen verblijfsrecht niet in te trekken. Het algemeen rechtsprincipe *fraus omnia corrumpit* staat er immers aan de weg dat de betrokkene een voordeel uit de gepleegde fraude behaalt. Thans het verblijfsrecht behouden omwille van een tewerkstelling die enkel kon bestaan door de gepleegde fraude is dus niet ernstig. Dat haar tewerkstelling de reden was om haar verblijfsrecht niet te beëindigen bij de beëindiging van haar wettelijke samenwoning maakt geen verschil, omdat het op moment van dat onderzoek de fraude niet vaststond en de toepassing van art. 42ter, §1, alinea 4 van de wet van 15.12.1980 gerespecteerd werd. Los van deze vaststellingen moet nog opgemerkt worden dat uit de voorgelegde stukken mbt haar tewerkstelling en de door haar gevolgde beroepsopleidingen (stuk waarin info overgenomen over IBO contract, stuk infobrochure VDAB opleiding verkoop-mode) niet werd aangetoond werd dat zij haar werkervaringen en in België gevolgde opleidingen niet kan verzilveren in het land van herkomst. Uit niets blijkt dat ze bij terugkeer niet in haar levensonderhoud zou kunnen voorzien.

Dat deze beslissing het huidig arbeidscontract verbreekt en nadelig is voor haar door arbeid in België opgebouwde sociale rechten is in proportie met de door haar gepleegde fraude tegenover de Belgische staat én samenleving.

De getuigenis van L. J. (...) betreft een niet ondertekend e-mailbericht, waardoor de identiteit van de auteur niet verifieerbaar is noch staat vast dat de inhoud zoals door de afzender opgesteld werd doorgegeven. Inhoudelijk beperkt het schrijven zich tot het schetsen van de betrokkene zelf als betrouwbaar en zelfredzaam en van hun vriendschap als hecht. Zij gaat ook in op het feit dat mevrouw in België geen familie heeft. De getuigenis biedt geen inzicht in de aard en de hechtheid van betrokkenes sociale en culturele bindingen in België.

In haar getuigenis stelt Mevr. N. S. C. (...) de betrokkene te hebben leren kennen in 2012 verder gaat zij in op betrokkenes moeilijke kinderjaren. Ook hier lezen we een beschrijving van de gedrevenheid van de betrokkene. De getuigenis van mevrouw N. (...) gaat verder over betrokkenes kennis van het Nederlands, hoewel de getuigenis in het Frans opgesteld is en Mevr. N. (...) dus allicht niet in het Nederlands met de betrokkene communiceert. Mevr. N. (...) haalt dit voornamelijk aan om aan te tonen dat zij hierdoor goed met haar omgeving kan interageren, meer bepaald haar werkgevers, de klanten en haar burens. Jammer genoeg liggen geen andere getuigenissen voor van bijvoorbeeld haar burens of werkgever. Dezelfde vaststelling kan gemaakt worden bij de opmerking dat de betrokkene een goede relatie heeft met haar huisbaas. Er ligt geen schrijven van de huisbaas zelf voor, die dit toch als enige kan attesteren. Alweer werden de culturele en sociale bindingen met de België niet aangetoond.

De derde getuigenis is een e-mailbericht opgesteld door M. A. S. (...) en gestaafd met een kopie van de Belgische verblijfstitel van mevrouw M. (...). Mevrouw M. (...) getuigt over een vriendelijke, eerlijke en ambitieuze collega die weet wat ze wil en dit de capaciteiten heeft om een eigen zaak op te starten. Zij vermeldt ook dat de betrokkene een eigen blog over mode beheert maar er staat niet bij welke blog dat dan is.

De drie bovengenoemde getuigenissen tonen aan dat de betrokkene een doorzetter is. Zij werden voorgelegd ten bewijze van een vriendenkring in België. Desalniettemin kan het hebben van een kleine vriendenkring in België echter niet gelijkgesteld worden aan het hebben sociale bindingen met de Belgische samenleving die van dien aard zijn dat zij hechter zijn dan die met de samenleving in het land van herkomst. Deze beslissing staat deze vriendschapsrelaties overigens niet in de weg, gezien door de moderne communicatietechnieken deze banden kunnen onderhouden blijven. Deze beslissing schaadt haar privéleven dus niet.

Daarenboven heeft de betrokkene haar sociale banden in haar land van herkomst niet aangetoond, niettegenstaande hiernaar gevraagd werd.

Dat hierover niets gezegd wordt betekent niet dat de Dienst vreemdelingenzaken er moet vanuit gaan dat ze niet bestaan. Daarnaast moet erop gewezen worden dat de betrokkene er niet voor teruggedeinsd is om door fraude een verblijfsrecht te bekomen. Hieruit blijkt alvast geen respect voor de Belgische wetten en Belgische samenleving. Haar maandelijksse steun aan het Rode kruis kan deze bevinding niet ten goede doen keren. Overigens is het Rode Kruis een internationale organisatie die ook in het buitenland kan gesteund worden, gesteld zij dit wenst.

Het voorleggen van enkel een inschrijvingsfiche voor de Nederlandse taalles (die dateert van 04.02.2010) toont in het beste geval aan dat betrokkene zich destijds ingezet heeft om zich het Nederlands aan te leren. Er ligt geen certificaat voor waaruit we kunnen afleiden dat ze deze lessenreeks afgewerkt heeft. Hierbij dienen we ook op te merken dat zij in 2010 onder A kaart stond als au pair en het vervolmaken van de taalkennis een van de achterliggende ideeën is van dit statuut. Dit document duidt er bijgevolg op dat zij het, door haar toenmalig verblijfsrecht als au pair, verplichte parcours heeft gevolgd. De werkelijke kennis van het Nederlands wordt door dit document niet aangetoond. Gezien zij tewerkgesteld is kunnen we wel een zekere kennis van het Nederlands veronderstellen, dit wordt ook zo aangehaald in de getuigenis van Mevr. N. (...). Anderzijds gaat culturele integratie verder dan het kennen van één van de landstalen. Een verknochtheid aan de Belgische cultuur die van dien aard is dat de betrokkene ontworteld zou zijn bij een terugkeer naar het land van herkomst blijkt niet uit de voorgelegde stukken.

Bewijsstukken omtrent sociale rechten en verplichtingen, zoals het lidmaatschap bij een mutualiteit (wat verplicht is) en SIS-kaart, een ticket restaurant-kaart en het overeenkomen van een telefonieabonnement zijn geen bewijsstukken die een inkijk geven in haar persoonlijk sociale en culturele banden in België. Hetzelfde geldt voor het voorleggen van een huurovereenkomst, belangstingenaanslagbiljet, werkloosheidsverzekering en bankrekeningattest. Alle burgers hebben er een persoonlijk voordeel bij om zich op het gebied van huisvesting, belastingen, ziektekosten en andere verzekeringen in orde te stellen.

De betrokkene is 34 jaar. Het feit dat ze als doorzetter gekarakteriseerd wordt houdt, samen met haar jonge leeftijd in dat zij flexibel genoeg is om met veranderingen om te gaan en haar leven opnieuw in te richten in haar land van herkomst. De in België gevolgde lessen en haar ervaringen kunnen haar hierbij helpen. Zij verblijft iets meer dan 9 jaar in het Rijk. Ze heeft dus langer elders gewoond dan in België. Er kan van de DVZ niet verlangd worden dat automatisch een integratie verondersteld wordt op basis van het aantal jaar dat iemand op het grondgebied verblijft. Dit is onwerkbaar en naïef te meer daar in dit geval de betrokkene er niet in geslaagd is aan te tonen dat haar bindingen met België de hechtste zijn en zij haar leven niet zou kunnen herinrichten in Kameroen. Samengevat kan het niet als inhumain beschouwd worden dat het frauduleus verkregen verblijfsrecht van de betrokkene op heden wordt ingetrokken. Uit het administratief dossier blijken geen medische elementen die deze beslissing in de weg zouden kunnen staan.

Als een gevolg wordt overeenkomstig bovengenoemd wetsartikel het verblijfsrecht ingetrokken.“

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft de griffie van de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), er tijdig van in kennis gesteld dat zij een synthesememorie wenst neer te leggen. Verzoekster heeft een synthesememorie, zoals bedoeld in artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet, ingediend binnen de voorziene termijn. De Raad doet uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In de synthesememorie voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 40 en 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Ze licht het middel in de synthesememorie toe als volgt:

“1. Aangaande de nietigheid van de beslissing wegens onbevoegdheid

Overwegende dat de beslissing van 6/2/2019 wordt genomen op grond van het principe *fraus omnia corrumpit*. Dat de bestreden beslissing werd genomen door een attaché, S.R. Dat verzoekster zich aansluit bij de recente rechtspraak die stelt dat de bevoegdheid voor het nemen van dergelijke beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht, gebaseerd op *fraus omnia corrumpit* niet kan gedelegeerd worden aan een attaché en dient te worden genomen door de bevoegde minister. Dat recente rechtspraak van de RVV het volgende stelde: Een beslissing die toepassing maakt van het algemeen rechtsbeginsel "*fraus omnia corrumpit*" moet door de minister (staatssecretaris) zelf worden genomen. De bestreden beslissing is een beslissing *sui generis*, die behoort tot de residuaire bevoegdheid van de minister (...) de raad dient dan ook vast te stellen dat de eerste bestreden beslissing, waarbij op grond van het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* wordt besloten tot intrekking van het recht op vestiging van eerste verzoeker en het verblijfsrecht van tweede verzoeker, werd genomen door attaché S.R. en aldus werd genomen door een niet daartoe bevoegd orgaan. Aangezien de bevoegdheid van de steller van de akte van openbare orde is, leidt deze vaststelling tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing. (RVV, nr. 201514 van 22 maart 2018)

In casu werd de beslissing genomen door S.R., attaché, zodat dient te worden besloten tot de overschrijding van de bevoegdheid van S.r. vermits deze persoon niet bevoegd was. Het opwerpen van een bevoegdheidskwesitie raakt de openbare orde, en leidt tot de nietigheid van de genomen beslissing én van het bevel om het grondgebied te verlaten. Overwegende dat verweerster in haar memorie niet ingaat op de hierboven gestelde rechtspraak, en louter verwijst naar de bewering dat de attaché wel bevoegd was. Dat het middel ontvankelijk en gegrond is en de bestreden beslissing om deze reden al dient te worden vernietigd.

2. Ondergeschiedt : aangaande de schending van het motiveringsbeginsel en van art. 8 E.V.R.M., meer bepaald schending van haar privé-leven

Schending van artikels 40 en 62 van de Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van art. 2 en 3 van de wet van 29/7/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Overwegende dat art. 62 van de wet van 15.12.1980 en artikel 3 van de wet van 29/7/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd. Artikel 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. Met de term afdoende wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing aan de ene kant en het belang dat wordt gehecht aan de motivering aan de andere kant. Dat de motivering van de bestreden beslissing niet duidelijk, precies, adequaat en voldoende is. Dat door aan te geven in de bestreden beslissing dat er toepassing wordt gemaakt van het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit*, verzoeker niet het genoemde inzicht krijgt die hem toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Dat verzoekster niet begrijpt dat zij na bijna 10 jaar legaal verblijf in België plots het land moet verlaten omdat zij geen fraude of een strafbaar feit heeft gepleegd. Dat de weigering van het verblijf niet afdoende werd gemotiveerd en dus een schending is van de formele motiveringsplicht. De beslissing is kennelijk onredelijk genomen. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te baseren op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

DERDE MIDDEL schending van. 8 E.V.R.M. die het recht op eerbiediging van privé familie en gezinsleven garandeert. Verzoekster woont sinds 2009 in België. Zoals reeds eerder aangehaald, spreekt zij de taal, zij werkt bijna onafgebroken gedurende de voorbije jaren, zij wordt door iedereen graag gezien en bouwde een grote vriendschapskring uit. De bestreden beslissing schendt art. 8 E.V.R.M. Verzoeker moet het recht hebben op de eerbiediging van haar privé-leven, en van haar gezins-en familieleven. De Raad van State oordeelde dat de verwijdering van een persoon, zelfs voor een korte periode, een ernstig en niet te herstellen nadeel veroorzaakt en dus een schending uitmaakt van artikel 8 E.V.R.M. (zie R.V.S. 28/01/2002 n° 102.960 en 4/3/2002, n° 104.280). Dat een beperking van het grondrecht enkel kan gebeuren in de gevallen voorzien door artikel 8 § 2 E.V.R.M.: (...). De Raad van State oordeelt als volgt: " une mesure d'éloignement du territoire constitue une ingérence dans le droit de l'étranger au respect de sa vie privée et que " une telle ingérence n'est permise que pour autant qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique est nécessaire, notamment à la défense et à la prévention des infraction pénales." (R.V.St. n° 78.711 11 februari 1999; R.V.st. 105.428 9 april 2002) Verzoekster heeft inderdaad sedert jaren het centrum van haar privé leven in België opgebouwd. Een inbreuk op art.8 E.V.R.M. is enkel toegelaten indien ze noodzakelijk is voor het verwezenlijken van één der doeleinden voorzien door het Verdrag, en indien ze bovendien

noodzakelijk is in een democratische samenleving. Het E.V.R.M. maakt deel uit van de interne rechtsorde en in de hiërarchie van de normen staat het E.V.R.M. hoger dan de nationale wet. Dat de overheid inderdaad een uitzondering kan maken op art. 8 lid 1 E.V.R.M. wanneer verzoekster een ernstig gevaar zou vormen voor de openbare veiligheid en voor de bescherming van de openbare orde. Men komt tot deze conclusie door te verwijzen naar het vonnis van 5.2.2018 van de Rechtbank van Eerste aanleg te Antwerpen (17/6037/A) welke inmiddels in kracht van gewijsde is getreden. Ingevolge deze beslissing beweert verweerster dat verzoekster misbruik heeft gemaakt van haar verblijfsrecht en door fraude te plegen geen recht heeft of kon hebben op legaal verblijf. Wanneer er sprake is van een langdurig verblijf (zoals in casu) dient een grondig onderzoek te geschieden naar het privéleven (EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitsersland). Het privé leven is een geheel van persoonlijke sociale, economische relaties die opgebouwd zijn in een land (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland). Verzoekster toont aan dat zij het centrum van haar belangen in België heeft. Bewijs hiervan blijkt uit verschillende zaken, waaronder de getuigenverklaringen, foto's van uitstappen met vrienden, collega's, Verzoekster is geen crimineel, zij vormt geen gevaar voor de maatschappij. Zij toont aan dat zij een voortreffelijk parcours heeft afgelegd sinds zij naar België kwam. Haar kennis van de Nederlandse taal is perfect. Zij wordt zo gewaardeerd en gesteund door iedereen bij H&M dat zij zelfs syndicaal afgevaardigde werd. Haar werkgever heeft verklaard dat hij haar terug in dienst wil nemen van zodra haar verblijfsstatus terug in orde is. Hieruit blijkt dat verzoekster onmisbaar is. Artikel 8 E.V.R.M gaat zoals gezegd voor op de vreemdelingenwet. Verweerder dient aan te tonen dat de beslissing a quo noodzakelijk is in een democratische samenleving en de belangen van de staat voorgaan op deze van verzoekster. De fair balance toets moet proportioneel zijn aan het legitiem doel. (Rv S 26 mei 2009 nr. 193.522; 22 december 2010 nr 2010.029, 13 december 2011, nr. 216.837., E.H.R.M. 28/11/1996, Ahmut/Nederland; EHRM 31/1/2006 Rodrigues Da Silva en Hoogkamer /Nederland) Er dient onder andere te worden gekeken naar

1° aard en ernst van het gepleegde misdrijf

2° duur van he verblijf in het land waaruit uitgewezen

3° tijdsverloop plegen misdrijf en gedrag sindsdien

10° hechtheid sociale, culturele en familiale banden met gastland en met land van bestemming

11° bijzondere omstandigheden, vb. medische gegevens

Ten aanzien van punt 1

Verzoekster is zoals reeds aangehaald geen crimineel.

De feiten waarop verweerder zich beroept, hebben te maken met het in kracht van gewijsde getreden vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 5/2/2018. Zoals reeds aangehaald, was het niet de bedoeling van verzoekster om deze beslissing zomaar te laten passeren, nu zij overtuigd is van haar gelijk. Zij heeft echter te laat beroep gedaan op een advocaat waardoor de beroepstermijn al verstreken was. Volgens verweerster gaat het dit bedrog zo ver dat dit een bevel tot het grondgebied kan rechtvaardigen, quod non.

2. aard en ernst van het gepleegde 'misdrijf'

Verzoekster ontkent nog steeds dat zij een wettelijke samenwoning is aangegaan voor het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel. Haar relatie met haar partner was echt, ongeachte het leeftijdsverschil dat er was. Zelfs mocht de raad er nog van uitgaan dat over deze beslissing niet meer kan worden gediscussieerd vermits ze in kracht van gewijsde is getreden, dan nog is deze niet van die aard dat ze kan worden vergeleken met een terrorist, moordenaar of verkrachter. Dat de beslissing van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen omtrent schijn wettelijke samenwoning niet voldoende ernstig is in de zin van artikel 43 van de vreemdelingenwet. Volgens de dienst vreemdelingenzaken zou er een schending zijn van de openbare orde. Dat moet worden rekening gehouden met de ernst van de onderliggende feiten. Het vonnis houdt geen strafrechtelijke beoordeling in, doch doet enkel uitspraak over de burgerrechtelijke gevolgen van de wettelijke samenwoning. De lidstaat houdt bij zijn besluitvorming mede rekening met de ernst van de inbreuk of het soort inbreuk dat op de openbare orde of openbare veiligheid is gepleegd. Het Hof van justitie heeft geoordeeld dat het begrip openbare orde strikt moet worden geïnterpreteerd. Het dient na te gaan of er een actuele en ernstige dreiging is. De maatregelen van openbare orde of van staatsveiligheid mogen enkel gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. De maatregel van verwijdering mag niet steunen op redenen van algemene preventie (C.J.C.E. 26/2/1975, zaak 67/74, Bonsignore Rec 1977, p 297. Voormelde bepaling dat er een actuele en ernstige dreiging zou bestaan, is absoluut niet aan de orde nu het moet gaan om een dreiging die een fundamenteel belang van de maatschappij aantast. Geval per geval moet worden nagegaan of de vreemdeling strafbare handelingen heeft gesteld en of deze handelingen een gevaar inhouden voor nieuwe ernstige feiten. In casu zijn er geen feiten en is er geen ernstig of acuut gevaar. Verzoekster beschikt over een blanco strafblad.

3. Tijdsverloop sinds plegen misdrijf en gedrag sindsdien

De talrijke getuigenverklaringen tonen aan dat verzoekster na het verbreken van haar relatie in 2016 haar leven in handen had, verder is blijven werken en bouwen aan haar projecten. Verzoekster is recent nog syndicaal afgevaardigde geworden bij H&M hetgeen alleen maar aantoonst hoe geliefd verzoekster is bij iedereen.

4. Hechtheid sociale, culturele en familiale banden met gastland en met land van bestemming

Verzoekster toont aan dat haar moeder overleden is toen zij 8 jaar oud was. Haar vader, die zij nooit heeft gekend, is eveneens overleden. Verder heeft zij geen nauwe banden meer met andere familie of vrienden in Kameroen. In België daarentegen heeft verzoekster een grote vriendenkring opgebouwd, zij past geregeld op kinderen van haar vriendin, zij engageert zich bij het rode kruis en andere organisaties en is graag gezien door burens, collega's etc. Uit tal van voorliggende stukken blijkt dat verzoekster te nauw verbonden is met haar gastland België, zodat een uitwijzing een te grote impact zou hebben op haar. Zij is te sterk geïntegreerd in onze samenleving. Zij deelt de Belgische normen en waarden.

Verweerster haalt in de beslissing enkel aan dat verzoekster geen beschermenswaardige relatie heeft. Ten onrechte wordt gesteld dat sociale en zakelijke relaties niet vallen onder de beschermings sfeer van artikel 8 EVRM. Ten onrechte wordt verwezen naar rechtspraak die in casu niet van toepassing is, of die dient te worden genuanceerd, nu verzoekster hier veel meer heeft dan gewoon een arbeidscontract. Verder moet ook rekening worden gehouden met de jaren voor zij de wettelijke samenwoning aflegde, en bij het gastgezin als au pair heeft gewerkt. In die periode engageerde zij zich al om Nederlandse les te volgen, het diploma te behalen, m.i.v. het inburgeringscontract e.d. De beslissing a quo zou inderdaad onmenselijk zijn voor verzoekster en is geheel disproportioneel. De belangen van de overheid wegen niet op tegen deze van verzoekster.

Nadat deze beslissing werd genomen, kreeg verzoekster nog een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Ook tegen deze beslissing hangt een beroep. In het kader van de uitvoering van de tweede beslissing, werd verzoekster ook van haar vrijheid beroofd en opgesloten in het centrum voor illegalen te Brugge. Haar repatriëring was voorzien voor 7/5/2019. De raadsman van verzoekster startte echter een UDN procedure waarbij het tweede bevel om het grondgebied te verlaten werd geschorst. In dit arrest wordt reeds ingegaan op het feit dat verweerster het privé-leven van verzoekster niet heeft onderzocht. In de beslissing a quo wordt gesteld dat " zij heeft anderzijds geen bewijzen voorgelegd van een liefdesrelatie of andere hechte familiale banden in België. Uit het administratief dossier blijken geen gezinsbanden in België. Er is met andere woorden geen enkele aanwijzing dat deze beslissing haar recht op familieleven of hogere rechten van het kind schendt of duurzame liefdesrelatie bemoeilijkt." Het middel is ontvankelijk en gegrond. Aangezien de intrekking van het verblijfsrecht dient te worden vernietigd, dient ook het bevel om het grondgebied te verlaten te worden vernietigd. De bestreden beslissing is dan ook aangetast met een absolute nietigheid en kan geen gevolgen ressorteren wegens overtreding hetzij van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen."

3.2. Verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing niet door een attaché kon worden genomen. Verzoekster meent dat de attaché niet bevoegd was.

Het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de staatssecretaris die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de staatssecretaris inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, bepaalt betreffende de bevoegdheid om beslissingen te nemen in toepassing van artikel 74/20 van de vreemdelingenwet het volgende: "Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980: (...) artikel 74/20".

Er is derhalve een bevoegdheidsdelegatie: attaché S.R, die de bestreden beslissing heeft genomen, is bevoegd om overeenkomstig voormelde bepaling beslissingen te nemen in toepassing van artikel 74/20 van de vreemdelingenwet. Het onderdeel betreffende de bevoegdheidsdelegatie is ongegrond.

De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde

redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582). De Raad stelt, na eenvoudige lezing van de bestreden akte, vast dat de bestreden beslissing in al haar onderdelen op uitvoerige wijze is gemotiveerd en dit zowel in rechte als in feite.

De bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 74/20, §2 en 3 van de vreemdelingenwet dat bepaalt:

“§ 2. Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

§ 3. De minister of zijn gemachtigde geeft de vreemdeling van wie het verblijf met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2 is geweigerd of ingetrokken het bevel om het grondgebied te verlaten.”

Verzoekster wordt op 15 januari 2014 in het bezit gesteld van een F-kaart, naar aanleiding van een aanvraag gezinshereniging in toepassing van artikel 40 e.v. van de vreemdelingenwet, dit in functie van een wettelijke samenwoning met dhr. D., van Belgische nationaliteit. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen op 5 februari 2018, na negatief advies van de procureur des Konings, heeft geoordeeld dat de wettelijke samenwoning afgesloten op 9 februari 2012, volstrekt nietig is omdat ze strijdig is met de Belgische nationale en internationale openbare orde. De rechter heeft geoordeeld dat de wettelijke samenwoning er enkel op gericht was om een verblijfsrechtelijk voordeel verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende te bekomen.

Verzoekster kan niet worden gevolgd dat het verblijf door de gemachtigde enkel kan worden ingetrokken op basis van een misdrijf. De gemachtigde overweegt uitdrukkelijk dat de wettelijke samenwoning onder valse voorwendsels blijkt te zijn aangegaan. Verzoekster heeft op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht kunnen claimen in België, en dat maakt de situatie frauduleus. Gelet op het feit dat vaststaat dat verzoekster valse of misleidende informatie heeft gebruikt, dan wel valse of vervalste documenten heeft aangewend om verblijfsrecht te verwerven, kon de gemachtigde besluiten tot de intrekking van verblijf op grond van artikel 74/20, §2 van de vreemdelingenwet. Het loutere feit dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing volstaat niet om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te leiden.

Verzoekster beroept zich voorts op artikel 8 EVRM en betoogt dat haar privéleven bestaat uit persoonlijke sociale, economische relaties.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan

van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoekster beroept zich op het recht op eerbiediging van het door haar in België opgebouwde privéleven, waar zij hier intussen reeds tien jaar verblijft, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd. Zij betoogt dat haar recht op eerbiediging van het privéleven niet in rekening is gebracht en geen evenredigheidstoetsing blijkt.

In antwoord hierop, wijst de Raad op het bepaalde in artikel 74/20, §2, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat wanneer de minister of zijn gemachtigde een beslissing tot intrekking overweegt te nemen, hij rekening houdt met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. Deze bepaling werd ingeschreven in de wet om te verzekeren dat de in toepassing van § 2, tweede lid van dit wetsartikel genomen beslissingen, zoals in casu, worden genomen met eerbiediging van artikel 8 van het EVRM en in dit verband een individueel onderzoek en een concrete belangenafweging wordt doorgevoerd.

Verzoekster betwist niet dat bij het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met het bepaalde in artikel 74/20, §2, tweede lid van de vreemdelingenwet. Het in de bestreden beslissing doorgevoerde onderzoek overeenkomstig artikel 74/20, §2, tweede lid van de vreemdelingenwet, waarbij de economische activiteit in dit land en de ingeroepen sociale en culturele banden met België in vergelijking met deze met het herkomstland worden afgewogen tegen de intrekking van het verblijfsrecht en het bevel om het grondgebied te verlaten om reden van de afgelegde frauduleuze verklaringen die ertoe hebben geleid dat verzoekster een verblijfsrecht van onbeperkte duur verkreeg, komt neer op een impliciete, maar zekere toetsing aan artikel 8 van het EVRM, waarbij de elementen van het privéleven worden afgewogen tegen de vastgestelde frauduleuze verkrijging van het verblijfsrecht.

Aangenomen kan worden dat verzoekster weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven heeft opgebouwd en misschien werk heeft. Deze elementen geven verzoekster niet het recht door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerlegt verzoekster de motieven van de bestreden beslissing die correct en afdoend zijn en steun vinden in het administratief dossier niet.

Verzoekster betoogt dat haar moeder overleden is toen zij acht jaar oud was en dat haar vader, die zij nooit heeft gekend, eveneens overleden is. Verder stelt verzoekster dat zij geen nauwe banden meer heeft met andere familie of vrienden in Kameroen. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent gesteld: *“De betrokkene heeft geen documenten voorgelegd die haar familiale banden in het land van herkomst illustreren. Volgens de getuigenis van mevrouw N. (...) zou zij wees zijn sinds de leeftijd van vijf jaar had. Dit neemt niet weg dat zijn geen andere familieleden zou hebben in haar land van herkomst.”* Verzoekster stelt zelf dat zij *“geen nauwe banden meer heeft met andere familie”*, waaruit impliciet blijkt dat verzoekster nog familie heeft in het land van herkomst. Daarenboven wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verzoekster haar sociale banden in haar land van herkomst niet heeft aangetoond, *“niettegenstaande hiernaar gevraagd werd”*.

Verzoekster kan dan ook niet worden bijgetreden in haar standpunt dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening is gehouden met artikel 8 van het EVRM en hierbij geen belangenafweging of evenredigheidstoetsing is doorgevoerd in het licht van het door haar in België opgebouwde privéleven. Er werd rekening gehouden met de elementen van een privéleven in België zoals verzoekster deze aanbracht tijdens de uitoefening van het hoorrecht, in het bijzonder de ingeroepen vrienden- en kennissenkring en het hebben van een arbeidscontract.

In de bestreden beslissing wordt op uitvoerige wijze gemotiveerd waarom deze elementen van een privéleven in België niet opwegen tegen de intrekking van het verblijfsrecht en de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten omwille van de onrechtmatige verkrijging van verblijfsrecht.

De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is zij aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Verzoekster brengt geen concrete argumenten naar voor die aantonen dat de doorgevoerde belangenafweging en toetsing in het licht van artikel 8 van het EVRM als disproportioneel is te beschouwen. Er blijkt ook niet dat er concrete hinderpalen voorliggen die maken dat niet in redelijkheid van verzoekster kan worden verwacht dat zij haar privéleven opnieuw opneemt in het herkomstland.

In de bestreden beslissing wijst verweerder nog op het feit dat alle economische belangen, sociale en culturele integratie in België, en andere humanitaire elementen, werden opgebouwd onder valse voorwendselen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld. Er blijkt evenmin dat de motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met deze verdragsbepaling is miskend. Verzoekster maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de gemachtigde, rekening houdend met het geheel der omstandigheden, op onredelijke wijze heeft besloten om een bevel om het grondgebied te verlaten, af te leveren.

Het middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC